

сега изглеждаше кротко, безвредно, и трога-
телно добро. Но сред тия забавления с децата
изведнъж, като че дочуваше и трепваше при
някой безмълвен зов, Балкан се отскубваше и
бързо се затичаше към поста. Той започваше
службата си. Всеки ден Балкан тръгваше сам
от поста, вървеше все по границата, отиваше
на пет или десет километра до някой от съ-
седните постове и след това се завръщаше.
Той почиваше малко и след обяд, всякога в
едно и също време, тръгваше отново по гра-
ницата, но сега в противоположна посока. Тук
закъсняваше и се връщаше късно през нощта.
Балкан като че патрулираше сам, както пра-
веше това някога наедно с войниците, с Вой-
вода и Мишка.

Денем покрай границата всякога имаше ста-
да или пък жетвари. И ето още от далеч по бяла-
та пътека на границата се задава някаква черна
точка. Тя се движи, премята се неравно на-
долу и нагоре, губи се из тревата или в някоя
падина и пак се показва. Това е Балкан. Той
е близо вече и ясно се вижда: опашката му е
отпусната, главата наведена близо до земята, и
макар той да тича бързо, на всяка крачка вни-
мателно души. Той е уморен, но тъй унесен и
вдълбочен, че не спира и не поглежда настра-
на. „Балкан! Балкан!“ — викат жетварките, из-
правени сред нивите с сърпове в ръце. Балкан
се спира, вглежда се внимателно и напрегнато